

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA BONA RENTADORA

L'OPOSICIO.—Està molt plena de llànties aquesta roba!

L'ITALIA.—Si vols et rentaré també la teva, que Déu-n'hi-do!...

(De Pasquino).

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar.

La crisi municipal

A qui l'alcaldia de Barcelona? Per a tal baró, o tal marquès, o tal ciutadà, abans gairebé anònim, i avui ungit amb jerarquies per l'atzar de les circumstàncies? Tant se val el nom. El fet ostensible és que en deu mesos van ja tres alcaldes, entre l'últim de «l'antic règim» i el nou, encara inèd t. Es a dir, sense lluita de partits, amb regidors triats per les autoritats, mancat el Municipi de les seves sessions públiques i contradictòries; un alcalde, que s'esforçava en ésser equànime, no pogué mantenir-se i ara el part municipal d'un batlle es desenrotlla amb dificultats que no va conèixer el vell Municipi constitucional.

La democràcia, aplicada als ajuntaments, era la continuïtat. De vegades variava l'alcalde, però la normal heterogeneïtat del Municipi persistia. Ara la inestabilitat de l'alcaldia, s'ha accentuat, encara més, en les regidories. Hem vist regidors extrets dels vocals associats, i quan alguns d'aquests dimitiren, l'autoritat governativa els hi buscava successors. Vingué l'estatut municipal, i altra vegada foren precisos nous nomenaments i al cap de pocs mesos tretze regidors governatius tornen a dimitir. Mai cap període de turbulència política ha presenciat aquestes seguides mutacions que pertorben la vida de la ciutat.

Era un tòpic conservador aquell de que precisava es fés menys política i

més administració. La petició d'accentuació administrativa, postergant tot lo que fos idealisme, superació de la vida urbana, es feia, sobretot als municipis, recriminant an els partits que creien es i odia fer més, en l'assemblea ciutadana, que discutir empedrats, enllumenaments, clavagueres i jardineria. L'eliminació de les lleis generals i del joc dels partits, feia preveure que, en els municipis, s'aplicaria la fórmula conservadora, i ens trobem amb que la política segueix amb exacerbació i que la famosa administració ningú la practica, per inhibició personal i per la marxa trontollant de la vida municipal. Lo dolent antic no es corregeix, i es desfà i s'arrecona lo bo. Lo dolent i lo bo, creixen en proporció inversa i geomètrica.

No és a Barcelona solament on es donen aqueixes crisis municipals. Madrid es troba igual. Fa un mes que va dimitir l'alcalde i han d'imposar penyores als regidors per a que assisteixin a les sessions. En innombrables pobles, almenys a Catalunya, les dimissions i els nomenaments de nous regidors, tenen una permanent quotidianitat. Per què? Què tenen els municipis actuals que així rebutgen als regidors? Quina acidesa ha adquirit la vida municipal per a que extingeixi tan ràpidament els entusiasmes dels que volen servir-la.

Fins no fa gaire snobs i beocis coincidien en el menyspreu de la democràcia. Qui gosarà a malparlar de la sobirania popular com a eficaç pràctic de tria i d'exercici de govern, amb la menor quantitat possible d'inestabilitat i d'ineficàcia?

PARADOX

El joc net

Fins en les coses més serioses de la vida hi ha una part d'atzar, o sigui una part de joc. Per això els principis del joc net, del joc lleial, poden aplicar-se a tots els afers de la vida dels homes, tant la individual com la col·lectiva, tant la pública com la privada. Un polític que falti a la seva paraula, o que apel·li a males arts per afavorir el seu partit, ve a ésser com un jugador que fa trampes.

Un bon observador comprova que el nivell moral d'un poble es revela en els procediments de govern i en la conducta dels homes polítics. I cal dir que el punt més alt de moralitat el trobem en els polítics anglesos. Entre els jocs polítics, és en el joc polític britànic on es juga més net. No solament els comerciants anglesos, sinó també els polítics anglesos, tenen com a principi de llur conducta la netedat del joc. No arriben, és clar, a una perfecció absoluta; però s'alcen fins a un nivell que fa honor a la nació.

Un exemple el tenim en la present actitud dels polítics anglesos davant el conflicte entre les dues Irlandes. Els ulsterians juguen brut i volen fer trampes en l'aplicació del tractat anglo-irlandès de l'any 1922. Aquest tractat disposa la formació, per a més endavant, d'una comissió encarregada de delimitar les fronteres entre els dos Estats irlandesos, el del Nord i el del Sud. Però com que els ulsterians saben que d'aquesta delimitació han de sortir-ne perjudicats, pretenen fer impossible l'assenyalament de la ratlla, destorbant la constitució de la comissió que ha de marcar-la. Disposa el tractat, que en el dit organisme hi ha d'haver un representant designat pel Govern de la Irlanda septentrional. I es neguen a designar aquest representant per a fer impossible que la comissió es constitueixi i actui. Fan l'efecte d'un mal pagador.

Però els polítics anglesos, que signaren el tractat de 1922, i sobretot Lloyd George, que hi tingué una part importantíssima per ésser aleshores primer ministre, es mostren disposats, en llur majoria, a fer honor a la signatura. Amb l'excusa de l'actitud de l'Ulster podrien fàcilment escamotejar el compromís contractat. Però els principis del joc net ho impedeixen. La cavallerositat del jugador es demostra precisament en els casos en que té una excusa per a salvar tot o part del que ha perdut, i prefereix perdre-ho abans d'acudir a procediments deslleials.

S'ha dit, i amb força raó, que els anglesos poden tenir, en política i en altres coses, el principi del joc net, perquè són un poble senyor i privilegiat, i que, al contrari, els pobles esclavitzats o en situació inferior tenen dret a sortir-ne, encara que sigui apel·lant al joc brut. Una cosa és la justícia d'una causa i l'altra cosa són els recursos a que s'acudeix per fer-la triomfar quan la pròpia feblesa fa impossible de recórrer als habituals recursos del joc net. De totes maneres, és ja un mèrit, en el món d'avui, que un poble senyor respecti les bones regles del joc fins quan li són desfavorables. La història ens ha mostrat altres pobles senyors, entre els quals hi ha la vella Roma, que acudiren sovint, en les seves lluites, a l'engany i a la deslleialtat.

Per això nosaltres, des de l'angle nord-est de la península ibèrica, adresem ara la nostra mirada i nostra salutació al poble anglès i als polítics anglesos, que en un moment interessant de la qüestió irlandesa més s'estimen perdre—en aquest cas es tracta de perdre anes llenques del territori ulsterià—que no pas fer manca a les regles del bon jugador. Si el món és un camp de joc on sovint l'atzar decideix la sort dels homes i dels pobles, almenys que es jugui net. La netedat és l'única cosa que acosta el joc a la justícia.

FULMEN

Manelic

Guimerà, ha dit tothom, és el poeta de Catalunya... I això ha sigut veritat en la consciència del pròcer i en la de l'obrer; en l'esperit civil i en el de la pagesia...

Guimerà obre i potser tanca també el cicle heroic de la literatura catalana. La seva glòria és ben pura i és molt just que mai s'apagui la flama votiva que hem encès entre tots sota l'arcada ideal de la Catalunya futura.

Però, ens el quedarem tot l'esperit d'en Guimerà? Estem ben segurs de que una petita guspira del seu bel esperit no haurà anat a incorporar-se al feix de llum ideal que es descabdella arreu i que és visible i sensible en tot temps per a tots els homes?

Ve't aquí novament posada l'eterna — en direm antinòmia? — del nacionalisme i de l'universalisme literaris. Però és que hi ha, realment, una oposició racial entre aquests dos termes? I si existeix, no hi haurà manera de relacionar-los en una síntesi de raó pura a la faisó kantiana?

Provem-ho. Un poble té coses genuïnes, categories pròpies; és com si l'ànima universal, el sentit d'humanisme, dividit en parts diferents, hagués cristal·litzat d'una manera determinada en cada poble. I vegi's com aquests factors ètnics, que són base dels sentiments nacionalistes i que en tota concepció política tenen caràcter absolut, determinant, són aquí perfectament relatius.

Es a dir, que de Catalunya, igualment que de tot altre poble, en podríem fer dos cossos o dos esperits si voleu; l'un que té realitat i batega amb el nom de Catalunya, i l'altre que és comú a tota l'humanitat... Però aquests dos esperits no es repugnen; ben al contrari, hi ha entre els dos una relació de *panteïsme*. El sentit d'humanitat, crea, anima i vivifica el sentiment nacional, com el déu de Spinoza fa amb la matèria.

Així quan Cervantes diu: *En un indret de la Manxa, tots entenem: en un indret qualsevol del món*. I per la mateixa raó no interessa aplicar un criteri geogràfic a *Hamlet*, ni al *Doctor Faust*, ni als germans *Karamazof*, ni a *Don Juan*...

Hi ha, doncs, una diferència de *modalitat* i una altra de *quantitat*.

Podríem dir que el creador d'un tipus universal no adapta el seu personatge a determinades idees, sinó que encarna en ell el corrent caudalós—passat, present i futur—d'aquelles idees...

Què hi trobem, doncs, en el personatge cabdal de l'obra guimeriana?

Manelic és un pagès de muntanya, un ser primitiu, amb tota la instintiva, la desbordant emotivitat dels homes que viuen lluny de les terres poblades... Coneix els xais del seu ramat i les plantes remeieres i parla als estels i guaita el sol de fit a fit... No té sinó un enemic: el llop! i una sola prevenció: l'home de la terra baixa! Quin deixeble pel bon Joan Jacob Rousseau!

Però no s'enclou tot aquí el seu horitzó psicològic! Manelic posseeix l'instint de la bellesa natural; els seus amors són els arbres i les flors i els xaragalls i les torrentades... I ama apassionadament la llibertat i guareix a l'ovella emmalaltada, i redimeix a la dona atropellada i mata a l'home-llop...

La figura de Manelic s'ageganta i surt de les taules amb estentori ritme d'epopeïa, i la seva ombra es projecta fora de la nostra terra, més enllà de les fites patries...

Per què? Perquè Manelic és català? Sí, però secundàriament; essencialment és un home de totes les latituds, i el seu ambient moral coincideix d'una manera molt íntima i secreta amb el que respira la consciència de cada home en els seus replecs més profunds...

Car Manelic no és la tradició de Catalunya, sinó que encarna l'esperit rebel de l'home pur i verge, contra tots els convencionalismes i totes les tiranies...

Manelic és una llei categòrica, indecli-

noble d'ètica universal, feta carn i ossos... I quan mata a Sebastià, ens sembla a tots que el món s'ha alleugerit una mica i que l'humanitat podrà reprendre la seva marxa cap als cims lluminosos de la Terra Alta...

GLICINI

FRUITA DEL TEMPS

Un dia va passant i un altre dia, sense que es proveeixi l'Alcaldia de la immensa ciutat de Barcelona. I ara? Qui ho diria que no pugui trobar-se una persona d'intel·ligència clara, d'empenta i de cultura que desitgi lluir la ermosa vara i ésser un personatge dels d'altura? Potser, potser, a últims de setmana, quan surti LA CAMPANA, ja tindrem un alcalde de primera; un home nou, d'aquells que fan patxoca, que mai no treuen res de pollaguera, i es tornen al final de sa carrera una immensa miloca.

Lentament, lentament deixen els regidors l'Ajuntament; cada dia el diari ve notant una nova vacant: jo les compto amb els dits, i ja són tretze, tretze! els dimitits! Un número fatal, que estic segur que té de fer-nos mal als ciutadans badocs que mai no estem per jocs, i acceptem resignats els fets ja consumats. Per què s'han aturat les dimisions al sumar 13 en números rodons? Un misteri és aquest que necessari fa un pare Claret, per poguer-lo esbrinà. Jo no m'hi veig en cor; clà i català.

Uns regidors admiradors d'en Pi Margall, segons han dit, volen alçar-li els bons senyors el monument quasi enllestit, per ço que toca als escultors. Mes, hi ha un però, no gens petit, i és que el lloc, temps fa escollit, no el troben pas ells dels millors, i han acordat i han repetit que cal cercar-li tot seguit un lloc adient, els regidors, a una figura de tant crit.

D'això se'n diu admiradors i homes de cor i bon sentit.

Els advocats resignats deixen que els embargs segueixin; ja n'hi ha molts d'embargats, sense que els embargs fineixin. Quan s'acabi la qüestió per la subhasta a la llana, caldrà modificació a una dita castellana: la de *sin embargo*, que ara perd el seu sentit a reu, car pel pare i per la mare hi ha embargs, segons es veu.

A la Mancomunitat no hi passa res, la veritat; hi ha a la Diputació un silenci atúrd; no s'ou a l'Ajuntament volà una mosca talment. El juliol ha passat sense fer cap disbarat, tot a Espanya està tranquil, segons ens explica el fil telegràfic, i zixò em plau. Pau, pau sempre i sempre pau.

FLOK

Les campanes

Fan el so maleït de les salvatges deprecacions d'una casta d'hipòcrites. Són d'un empirisme absurd i rudimentari. Dels descobriments primaris és un dels més inconsútils. L'home primitiu al fer topar un objecte amb un altre va sentir que dringava; va experimentar el so de varis objectes i ja teniu la campana enfadada que s'alça damunt dels temples sagrats on es predica contínuament l'amor i el respecte al pròxim, aquell pròxim que les campanes molesten a tots moments.

Les campanes només poden subsistir en pobles que no tinguin consciència i que no sàpiguen ésser lliures espiritualment, pobles que els han calcat un Déu al front com una monomania fixa i els hi han gravat la senyal de la creu, crucificant llur existència. Les campanes són bàrbares i inhumanes. No n'hi ha prou en desvetllar-nos amb la seva veu fal·sària i ignorant que s'arrapa a les oïdes; no n'hi prou que us molestin en les vostres investigacions científiques quan te-

niu més necessitat d'un silenci absolut, sinó que figureu-vos un malalt greu que sent el so criminal d'una campana que està tocant a morts. Cada batallada li ha de caure en l'ànima com una veu amenaçadora i autosuggestiva que l'ha de matar.

Jo he maleït un reguitzell de vegades les campanes. A voltes perquè m'han privat la son, a voltes perquè m'han destorbat l'atenció. En recordo una, quan era petit, de quan tenia deu anys, que em feia plorar sempre que la sentia. Tenia un so trist, apesarat, somnolent, mandrós, poca-solta, estúpid, i tot això barrejat amb una insolència una mica estrident, que em produïa els afectes d'un narcòtic flotant per l'espai, encomanador de tristesses i preocupacions. Poseu aquella campana a la vora d'un malalt i tinc la plena convicció que el mata.

He dit que les campanes són d'un empirisme absurd i rudimentari. Està clar que sí! Si són la veu d'una farsa inhumana contrària a la ciència i a tota civilització. Si són la veu d'una gent que tot ho resol amb la fe cega, que per ells tota investigació científica és per demés. Són la veu d'una casta de negres d'ànima.

Jo respectaria totes les creències, però privaria llurs exterioritzacions, i més les que molesten generalment com les campanes. La fe i les deprecacions fervents s'eleven per si soles i el Déu que ells prediquen llegeix les consciències i sent les veus més recòndites del cor humà i no és necessari que li facin so de metalls i ferramentes per a adorar-lo. Les campanes són totalment supèrflues sinó fossin molestoses i perjudicials.

Fora de LA CAMPANA DE GRÀCIA només hi ha una campana que m'agradi: La campana de Bamba. Tan de bo que en poguéssim fer una altra ben gran que hi capiguessin tots els caps despòtics, farsants, hipòcrites i absolutistes. No faria gaire remor, però se sentiria per tota la terra.

SALPER

Les barraques del Poble Sec

Per escarni a la nostra ciutat s'aixequen pels seus contorns una munió de barraques indecenes, on s'hi refugia la

pobra gent que no troba pis o que no pot pagar els preus inhumanament exagerats. Aquesta pobra gent, fuig d'una explotació asquerosa per a caure en una altra de pitjor.

Un d'aquests monstres explotadors es diu Josep Juaní, que en el carrer del Comte de l'Assalt, 195, té una d'aquestes barraques de barraques, que semblen més bé una tribu selvàtica que s'ha parat entorn de Barcelona. Per cada barracot infecte i inhabitable, en feia pagar 80 pessetes mensuals. Això demostra de quina fera es tracta. La pobra gent es queixaren a les autoritats, que forçaren a l'explotador Juaní a rebaixar la quantitat fabulosa a 22 pessetes.

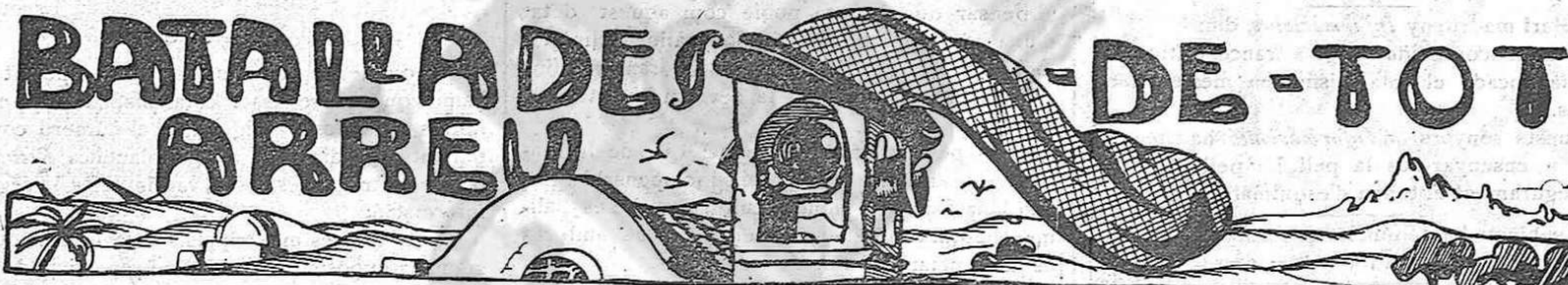
Aquest Juaní paga de l'arrendament del terreny, la ridícula quantitat de 50 pessetes mensuals i de les barraques en treu 1,250 pessetes mensuals, a més de unes 1,275 que en té de dipòsit sense pagar-ne cap rèdit.

Però el gros del cas i que ja no hi ha qualificatiu que digui com cal el cor de bèstia que deu tenir aquest home, és que ara, indignat contra la pobra gent que l'obligaren per la justícia a rebaixar els lloguers, busca qüestions i desavinences entre ells, i ha portat una bandada de gent, d'antecedents poc recomanables, que promouen escàndols i agressions contra aquells pobres veïns explotats.

Si les autoritats no hi posen remei, qualsevol dia n'hi passarà alguna de grossa. Aquest Juaní es burla de les autoritats d'una manera imbecil, talment com es burla de les queixes justíssimes dels seus explotats. Caldria que se li fés justícia, i la nostra justícia, en aquest cas, seria molt eficaç. No és fàcil que cobrés el lloguer exagerat de cap més barraca indecent. Penjat a un arbre de la Rambla hi faria molt de goig i faria molt de bé a altres bestietes explotadores.

REPICS

La lluna fa una mala cara que no sabem pas que té. Què tindrà la lluna? Ella, de dalt estant, veu tot el que passa. No sé perquè els periodistes

LA DONA XOFER

Un dels problemes que a Espanya haurien d'interessar més i que, en realitat, interessa a ben pocs, és el de la dona. Potser no hi hagi altre país

La primera dona xofer.

al món on es tingui de la dona un concepte més pobre, més despreciable.

Com un «niri» li hem assignat el dedicar-se única i exclusivament a *las labores propias de su*

sexo. I en aquestes labores hi hem posat nosaltres un sentit profundament groller i despreciable.

Això ha servit per a envilir, per a abarraginar a la dona, que és, o una vaca mixta de cuinera i serventa, o una prostituta vil i llastimosa.

Nietzsche, no sé si en *Menschliches, allzumenschliches*—però crec que sí—diu que la dona és, intel·lectualment, superior a l'home. No recordo en

El pont de l'Aiglon.

què fonamenta la seva creència. Però cal pensar en que la dona s'ha desmpelegat de tota obligació que no formés part del programa de *labores propias de su sexo*. Veu's aquí el que diu, sobre aquest problema, un home d'esperit tan subtil com l'Angel Ganivet:

Prescidiendo de palabras vanas, de hecho resulta que la mujer ha dejado en manos del hombre todos los atributos de la autoridad, y deduce representar el papel simpático, el de «víctima».

Són unes paraules justes, atinadíssimes, aquestes d'en Ganivet, referint-se a les dones casades. Però, i les que no es casen i, per ximpleria, per vici o per amor, cauen? Què passa amb aquestes dones a Espanya? Aquestes dones, una vegada han caigut, no tenen altre remei que treure profit de la seva caiguda i tornar a caure. Aquestes dones no tenen davant seu més que un camí obert: el de la prostitució.

Això ens sembla d'una injustícia i crueltat inqualificables, d'una manca de pietat absoluta. En altres països la dona, que té una independència que aquí no té, que viu fora de l'amenaça del catolicisme, si cau, pot seguir treballant, pot seguir tenint la consideració de la gent. Per què? Perquè

en els demés països ningú s'estranya de que la dona treballi. De lo que s'estranyarien és que no treballés. Com que la dona, en els demés països, s'ha creat una independència econòmica, no ha de donar compte dels seus actes més que a si mateixa. I és ella l'única que pot absoldre's o condemnar-se.

Sembla que, en aquest aspecte, Espanya es posa al mateix nivell que els països civilitzats! Alegrem-nos-en!

LA ROMÀNTICA AVENTURA

En els contes de fades es dona notícia de que un príncep s'embarcava en navili d'argent i prou, per a anar a deslliurar a una princesa cautiva en una illa deserta.

L'Unamuno i en Soriano a bord de l'Aiglon

Aquest conte de fades s'ha repetit ara, però amb altres circumstàncies. Aquesta vegada no s'ha deslliurat a una princesa, sinó a la llibertat de pensament.

LES CASES BARATES

—Has llegit que s'han votat cent cinquanta milions de pessetes per a fer cases per als obrers?
—Ja era hora!

no podríem fer una intervú a la lluna. Amb aquesta mala cara que fa, que ens en diria de coses! Oh, si hi poguéssim arribar a la lluna!

Ens agrada la mar perquè és ben lliure, i nosaltres som, per sobre de tots, amants de la llibertat. La mar és bella quan està calmosa, i no podríem pas dir si ens agrada més quan està avolotada. Nosaltres som una mica avolotats. Què hi farem! Trobem que valem més que no pas els que sempre volen pau, pau i sempre pau.

I el sol escalfa molt. No volem pas dir *El sol de Madrid*, perquè nosaltres quan parlem del sol no ens referim al diari madrileny, i quan parlem de la lluna no volem pas dir la lluna de València. Diem, doncs, que el sol escalfa molt i que són molts els que suen.

Els capellans bé n'han fetes de pregàries durant aquest any. Pobres capellans! de què els han servit les pregàries si totes les coses han anat fent el seu curs, i quan plou, és perquè ha de ploure i prou. No hi poseu dubte.

Hem sentit una rialla formidable que semblava que tot el món rigués. I no hem pas pogut menys sinó riure amb aquella rialla. Quina alegria! Tot-hom riu pel carrer, tothom està content i si ens demaneu de què, no ho sabem pas ben bé de què; però riem.

La bola del món és així: volta que volta, i ara sou a dalt, i ara sou a sota, i vinga mareig i vinguem voltes Això de les voltes ens agrada molt

De vegades un cop de món voltant, llença a un home per sempre.

El diari madrileny *Informaciones*, diu: «Si la Mancomunidad llegó a trance crítico por haberla trocado el catalanismo en merienda de negros...»

Aquests senyors d'*Informaciones* haurien de venir a ensenyar-nos la pell. La pell i el seny, que segurament el tenen d'esquimal.

Un subjecte ha denunciat que anà a dormir amb mala companyia a una fonda del carrer de Sant Pau, i en sortir notà la falta de la cartera amb 1.800 francs i 200 pessetes.

Home, qui el fa anar per aquests mons de Déu amb males companyies, per agradables que siguin!

BLANES

Un canvi bastant remarcable han notat tots els veïns d'aquesta vila amb l'últim canvi d'Ajuntament. Abans tots els carrers estaven plens de brutícia, s'hi criaven gallines i ànecs i oques, corrent pels carrers uns i tancats dintre una gàbia els altres.

A l'entrar el susdit Ajuntament tot ha canviat, tots els carrers són escombrats i regats, almenys dues vegades al dia, pels veïns, sots la multa d'algunes pessetes, havent-hi un policia urbà del sistema nordamericà per a imposar dites multes.

Això és una gran ventatja per a la higiene de dita població, però és trist i lamentable que aquesta millora popular no vagi acompanyada del desvetllament moral i intel·lectual del jovent d'aquesta vila, el qual està, passant ja els límits de l'adolescència i encara no té la més petita noció de cultura.

Cultura, aquest tresor de valor inapreciable, és per a ells encara desconegut. No causa tristesa al pensar que en un poble com aquest, dotat d'una admirable possessió topogràfica i climatològica, hi hagi una joventut tan ignorant que fins es miri amb indiferència la seva mort intel·lectual?

Deus pensar, jovent blanenc, que de la mateixa manera que l'aliment és indispensable per a la vida física de l'home, cultura també és l'aliment moral i intel·lectual, sense el qual amb res es diferenciaria l'home de les bèsties.

Aquest, desgraciadament, és l'estat en que es troba una gran part de la joventut blanenca, havent-hi, també, una altra part que mostra un gran amor pel teatre, considerant-lo altament instructiu, però és tan sols la vanitat lo que a l'escena els porta; an aquests, quasi se'ls pot donar el nom de vanitosos, romàntics, novel·lescs. Aquest és el problema que més trist desenllaç portarà a tots els blanencs.

Per lo tant, an ell debeu dedicar tots vostres esforços; si així ho féu, prompte vereu millorada vostra desesperant situació.

GIRONELLA

S. R. C.

Ja fa uns quants dies que va passar un fet que és la riota de tots els veïns d'aquesta lliberal vila.

Amb motiu de celebrar-se un casament varen reunir-se a l'església molta gent, i com es tractava d'un acte d'alegria i siguent la majoria d'ells joves, algun *guasón* de la comitiva, involuntàriament, va tirar un confit al pater. Aquest senyor, que per lo vist no sap distingir, deixà estar la feina que tenia entre mans i presentant-se al davant de l'acompanyament les emprèn contra tots, amb una edició de paraules, que gràcies a la cordura i tolerància de la comitiva no es va donar el cas que d'un casament en sortís una batalla campal. De tots modos, tant els pares, com els nuvis, persones forasteres i acompanyament, va-

ren formar-se idea de la poca cultura del càstic que regeix els des·ins d'aquesta vila.

ESCOLANET

BLANES

El diumenge, dia 20 de juliol, portat per l'amor que, sense ésser catalanista, sento per les lletres catalanes, vareig llegir el número corresponent a dit dia de la revista blanenca *Recull*, en la que, entre altres coses, vareig llegir la següent informació:

«A les escoles municipals s'ha celebrat aquesta setmana exposició de treballs i repartició de premis. Sabem positivament que els visitants n'han sortit molt ben impressionats pel mèrit dels treballs exposats i per lo avançats que estan els alumnes, que en l'examen han mostrat tenir extensos coneixements.

La labor que portaven a cap en pro de la cultura els mestres, és digna de tota lloança, i considerem que pot ajudar al progrés del poble amb una generació ben culta.»

Jo, que com alumne de dites escoles conec els mestres, em veig obligat a dir que en tots, o una gran part d'aquells dibuixos que tan goig fan a l'entrar en el lloc que estan exposats, no hi ha altre treball dels nois que el de posar-hi la firma. Tot lo demés és fet del mestre.

Amb això no és que vulga ofendre a dit mestre, però sí que sento que no sigui fet dels nois havent-hi la seva firma. Això, a la primera escola, i en quant a la segona, sento tenir que dir que moltes vegades he vist als nois córrer i jugar pels voltants de dita escola a l'hora de classe.

Per lo tant, prego als senyors del *Recull* que abans d'afirmar tan lleugerament una qüestió com aquesta, deuen esbrinar-ho abans.

Com també prego a tots els pares que hi tinguin fills, procurin examinar-los detingudament, i aleshores es convenceran de lo que diu

UN ALUMNE

Impremta La Campana i L'Esquella, Oim. 8.-Barcelona